

գրութեանց մէջ՝ իսկ իբրու թուական անուն կարելի էր գործածել մէկ բառն, որ զուտ հայերէն էէ և շատ վայելուչ կերպով և յաճախ գործածուեր է ժ.Գ. դարէն 'ի վեր և անկէջ ալ առաջ, որուն անթիւ են օրինակք՝:

Գալ անգամ համառօտիւ պիտի խօսինք, թէ մի ինչպէս կարելի և վայելուչ է գործածել աշխարհաբար գրութեանց մէջ. * * *

ՀԻՆ ՔՆԱՐ

ՏԱՂ Ի ՍՈՒՐԲ ԱՍՏՈՒԱԾԱԾԻՆ

Տիրուհի սուրբ Կոյս, մայր մարմնացելոյ Բունին,
Մարութ կուսութեամբ ծննար տրդայ ըզՏէրն:
Տաճար հոգեւոր Թագաւորին երկնից
Առաքեցելոյն 'ի հայրական ծոցոյ,
Բարունին էից իմաստութիւնն Հօր՝
Առ քեզ խոնարհեալ շուշանափայլ հովիտ:
Բախական բայիւք երգաբանեալ գոչեմք,
Հարսն երկնից դըշխոյ, ուրախացիր բերկրեալ:
Ծննութիւն կուսից աւետարեր կանանց,
Բաց լուծանելով զանիծաբեր երկունսն:
Յօղ 'ի Հերմոնէ վայր 'ի Սիովն հեղեալ,
Գեղմն իմանալի 'ի քեզ իջեալ Հոգւոյն:
Հիւսուորցն Աստուած՝ մանուկ 'ի քէն յայ ոնեալ,
Մորենի վստեալ զքեզ Մովսէսի տեսեալ:
Հիւսակ հոգեւոր եւ եօթնարփեան շնորհաց,
Ջահ վառեալ լուսով Ջաքարիաս ետես:
Փունջ վարդից յեռեալ անուշաոտ հոգւով,
Խընկաբեր հովիտ, զըմուռ, ստաշխ, հալուէ:
Փառաց Թագաւորն քեւ 'ի տաճարն եկեալ՝
Մամէոն՝ ցընծայր քառասնօրեայ մանկամբն:
Քառակերպ աթոռ սուրբ ծերունին գրտաւ
Ի գիրկս իւր քարծեալ զ'ի քերովբէս նրստեալն:
Քրիստոսի Փրկչին ընդ ծերունւոյն գոչեմք,
Արծակեան եւ զմեզ 'ի կապանաց մեղաց:

1. Վաղուց հետէ կայր մին անորոշ յօդ (փոխանակ մի մասնկին), որ հիման գաւառական է՝ բառերուն առաջը գրուելով. (Մին բարի խորհուրդ, և այլն, հին աւագերէնի մէջ ետքը կը գրուէր. Խորհուրդ մին բարի. Տեղաց մին, և այլն. (Քննակ. Քեր. էջ 25)):

2. Բացարձակ թուականներն հին աւագերէնի մէջ ԺԱ դարէն կը սկսին հիմաւորաւ ձեռն առնուլ, ի չպէս ՄԻԿ (գր. մի, միակ), և այլն: — ԺԱ դարէն ետքը մէկ կը գործածուի գոյականէ առաջ անհոլով ու անփոփոխ. (Քնն. Քերակ. էջ 33):